

az jellemzi, hogy "magasságokban lakozik".

Saddhu Sunder Sungh ír életrajzában egy helyen arról a felejthetetlen élményéről, hogy egyszer, a Himalája tetején, vagy 6000 méter magasban hirtelen viharba került. Az első percben meggyűült és arra gondolt, hogy ott pusztul el a magasban, hiszen ott csapkodnak körülötte a villámok. Néhány perc alatt azonban fennsége élményben volt része. Átéltte, hogy felette van a vihar. Eső, mennydörgés, villámlás alatta vannak. Ő vihar fölött van.

Ez a Krisztusban hívő ember természetes állapota: Felette lenni a vihar. Lehet, hogy nem lesz alkalmunk az Alpok csúcsain, ~~Uttar~~ a svájci havasokban, vagy a Himalája magaslátán felette lenni a vihar, de az, amit az Úr itt ígér nekünk "megújul a te ifjúságod, mint a sasé", még többet jelent ennél. Azt jelenti, hogy az élet vihari fölött élhetek. Persze ennek van feltétele. Hadd mondjam esztendő utolsó vasárnapján úgy, ahogy én kaptam ez esztendőben: "Aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván nem vesz ajándékot, aki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: az Magasságban lakozik, Kőszálak csúcsa a bástyája, kenyérét megkapja, vize el nem fogy. A Királyt ékességében látják szemeid." /És 33,15-17/

Mind ez azért lehet, mert - hadd idézzem e vers első felét - : "Ő elégít meg, amíg csak élsz." /Pálfi/

Kegyelemmel és irgalommal koronáz meg téged.

A korona a végcél. Azt nem itt nyerjük el. Hitben és reményességben a miénk. De van olyan korona, amit már itt elnyerhetünk, és amit el is kell nyernünk. Pálkeposztol arra hív fel bennünket, úgy fussunk, hogy elnyerjük. /1 Kor. 9, 24/

Ez először is a kedvesség koronája, ami "igen szép